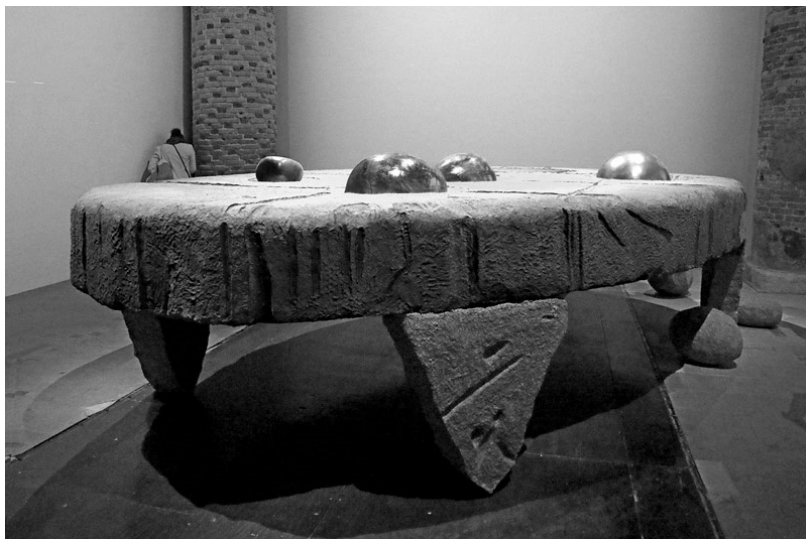

A szerkesztőségnek vannak olyan tagjai, akiknek a munkája alig látszik, de nélkülük nem menne semmi jól. A Tiszatájnál az én ottani időzésem alatt ilyen munkatárs volt Goda Judit titkárnő, aki néha többet tudott a dolgokról, mint a főszerkesztő. A másik „hasznos” ember Csúri László nyomdász, korrektor volt, aki nagy akribiával olvasta a kéziratokat, készítette elő nyomásra a folyóiratot és képes volt a szegedi szerzőket a nap bármely szakában fölkeresni, eldiskurálni egy-egy szón vagy írásjelen. Brassóban dolgozott fiatal korában, a Brassói Lapok nyomdásza és korrektora volt, gyakran emlegette az erdélyi szerzőket, az idősebb Szemlér Ferencet és a fiát is. Román katonaként a második világháború alatt kalandozott át Magyarországra, itt is nyomdász lett. Erősen él az emlékezetemben, hogy amikor a *Magyar Helyesírás Szabályainak* valamelyik kiadása megjelent, egy szegedi könyvbemutatón Csúri László heves vitába keveredett Lőrincze Lajossal, aki a könyvbemutatót celebrálta. Számos alkalommal találkoztam Csúri Lászlóval az egyetemi nyelvészeti tanszékünkön, ahová mindig valami vitás nyelvi kérdésben, helyesírási dilemmával érkezett. Jó barátságban voltam vele, brassói időzéséről sokszor beszélgettünk. Egyszer (1974-ben) megállított az utcán és azt mondta: „Tanár úr, a Tiszatáj kéziratait a nyomás előtt elviszik a nyomdából. Ne kérdezze, hogy kik viszik el és hova, a Rákóczi téren van az a ház.” A szegedi Rákóczi téren volt az MSZMP megyei bizottsága. Miközben a párt legfőbb kulturális ideológusa arról nyilatkozott többször is a nemzetközi sajtónak, hogy Magyarországon nincs cenzúra, Szegeden így oldották meg az „ellenőrzést”. Igaz, utóbb tudtuk csak meg, hogy ekkor már lehallgató készülék volt a szerkesztőségben, az egyetemi szobámban és a lakásunkon is. A beszerelésben két egykori bölcsészhallgató segédkezett, akik ebben az időben már rendőrségi alkalmazottak voltak. Be voltunk kerítve. A főszerkesztő bukása elkövetkezett.

ERIKA VERZUTTI TURTLE FÖLD PAVILON